

Άλλη μια Σύνοδο Κορυφής της λυκοσυμμαχίας (ΕΕ) και τι αποκαλύπτει

Η σύνοδος κορυφής της αποκαλούμενης «Ευρωπαϊκής Ένωσης», που πραγματοποιήθηκε στις Βρυξέλες 9-10 Δεκέμβρη 2011, είχε συγκεντρώσει τις ελπίδες του αστικού κόσμου, παγκόσμια, για αποφάσεις και μέτρα που θα την έβγαζαν από την βαθιά κρίση που μαστίζει τις οικονομίες των 27 χωρών της, θα αντιμετώπιζε τις τεράστιες αντιθέσεις που την μαστίζουν και θα έβαζε φρένο στην διαλυτική πορεία της ίδιας και του ευρώ. Ελπίδες και προσδοκίες, βέβαια, που εκφράζονται και αναμένονται από κάθε τέτοια σύνοδο των τελευταίων 2 τουλάχιστον χρόνων, για να διαψευστούν όλες.

Έτσι έγινε και σ' αυτή την τελευταία. Για μια ακόμα φορά «ώδινεν όρος και έτεκεν μυν» (εγκυμονούσε βουνό και γέννησε ποντίκι).

Οι αποφάσεις κι αυτής της συνόδου χαρακτηρίστηκαν από την μεγάλη σύγχυση για το τι πρέπει να κάνουν, την ατολμία, την αλληλοφαγωμάρα και την ανταγωνιστική «εθνική» περιχαράκωση των 27 ηγετώ ν εκπροσώ πων της κεφαλαιοκρατίας των χωρώ ν – μελώ ν της.

Αντί για την γέννηση της «Νέας Ευρώπης» που διατυμπάνιζαν οι διακηρύξεις και οι φρούδες προσμονές των διεθνών αστικών ΜΜΕ, η σύνοδος περιορίστηκε στην επιβολή των απαιτήσεων του γερμανικού κεφαλαίου.

Μεγαλύτερη «δημοσιονομική πειθαρχία», μεγαλύτερο και πιο ασφυκτικό έλεγχο και επιτήρηση των χωρών από τα ελεγχόμενα διευθυντήρια της ΕΕ, αυστηρότερα όρια ελλειμμάτων, με βαριές ποινές σε όσες χώρες δεν το καταφέρνουν. Με μέτρα, δηλαδή, που εναρμονίζουν και προσαρτούν τις οικονομίες των 26 στα σχέδια και τις επιδιώξεις των μερίδων της γερμανικής κεφαλαιοκρατίας που αντιπροσωπεύει η Μέρκελ. Μέτρα που ενισχύουν την μεγαλύτερη και ταχύτερη βύθιση στην ύφεση των χωρών αυτών. Και, κυρίως, **αποσκοπούν στην διαρκή και χωρίς πάτο μείωση των μισθώ ν/ημερομισθίων και των κοινωνικώ ν δικαιωμάτων της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζομένων, στην συγκράτηση της πτωτικής τάσης του ποσοστού των καπιταλιστικώ ν κερδώ ν μέσα από την συνεχή μείωση του εργατικού κόστους, την πιο εντατική αύξηση της εργατικής εκμετάλλευσης, την κατάργηση των κοινωνικώ ν υπηρεσιώ ν, την αφαίμαξη του σωρευμένου κοινωνικού πλούτου.**

Ο σκοπός αυτός είναι ο μοναδικός σταθερός κοινός σκοπός των 27 της κεφαλαιοκρατικής λυκοσυμμαχίας της παραπλανητικά αποκαλούμενης «Ευρωπαϊκής Ένωσης». Κοινός σκοπός που σαν κόκκινη γραμμή διαπερνάει και χαρακτηρίζει όλες τις αποφάσεις τους, παλιές και νέες, μικρές και μεγάλες.

Η «αποδοτικότητα» των αποφάσεων της συνόδου εκδηλώθηκε πριν καλά - καλά τελειώσει. Η Βρετανία διαχώρισε την θέση της από την υλοποίηση των αποφάσεων αυτών, δρομολογώντας ουσιαστικά την απαρχή της διάσπασης και διάλυσης της «Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Αλλά και οι αγορές (οι κεφαλαιοκράτες δηλαδή) αντέδρασαν άμεσα κρίνοντας τις αποφάσεις αυτές εντελώς ανεπαρκείς για την επίτευξη των σκοπών τους και την αντιμετώπιση των διογκούμενων προβλημάτων της κρίσης του συστήματός τους.

Χαρακτηριστικά, ο γνωστός οίκος αξιολόγησης Fitch Ratings κατηγόρησε την σύνοδο του

Δεκέμβρη ότι «δεν οδήγησε σε μια συνολική λύση» και με απογοήτευση συμπέρανε ότι μια τέτοια «συνολική λύση στην κρίση της ευρωζώνης είναι, τεχνικά και πολιτικά, άπιαστη». Γι' αυτό και, όπως ανακοίνωσε άμεσα, εξετάζει την υποβάθμιση της Ισπανίας, της Ιταλίας, του Βελγίου, της Σλοβενίας, της Κύπρου και της Ιρλανδίας και κατέβασε σε «αρνητική» (από «σταθερή» που ήταν) την αξιολόγηση για την μακροπρόθεσμη πιστοληπτική ικανότητα της Γαλλίας! («Ελευθεροτυπία» 16/12/11)

Αλλά αυτή καθ' εαυτή η ποιότητα και η αποδοτικότητα των αποφάσεων της συνόδου κορυφής της 9-10 Δεκέμβρη, δεν έχει τόση σημασία. Κι αυτές, όπως και των προηγούμενων συνόδων (ιδιαίτερα του Ιουλίου και του Οκτωβρίου 2011), είναι καταδικασμένες να μείνουν ανυλοποίητες και να αντικατασταθούν με άλλες, δυσμενέστερες και για πιο άσχημες οικονομικές συνθήκες, της επόμενης συνόδου. (Το μόνο σταθερό και κοινό σημείο τους μένει και θα παραμένει ο σκληρός αντεργατικός τους σκοπός και προσανατολισμός.) Αυτό που έχει το μεγαλύτερο ενδιαφέρον είναι όσα εκφράζουν και εκδηλώνουν οι αποφάσεις αυτές και η κλιμάκωση κρίσης που εμπειρεύουν σχετικά με τις προηγούμενες που αντικατέστησαν ή συμπλήρωσαν ή και με την πορεία ολόκληρης της «Ευρωπαϊκής Ένωσης».

1) Αντανακλούν την σταθερή πορεία εμβάθυνσης της καπιταλιστικής κρίσης, την παντελή αδυναμία των καπιταλιστικών κορυφαίων επιτελείων να την αντιμετωπίσουν, την άρρυθμη αλλά σίγουρα κατηφορική, ανισομερή και ανισόχρονη αλλά κοινή, κατεύθυνση της «Ε.Ε.» και του νομίσματός της προς την διάσπαση και την διάλυση.

2) Αποκαλύπτουν πλήρως ότι η αποκαλούμενη «Ευρωπαϊκή Ένωση» παραπλανητικά αποκαλείται έτσι και δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με οποιαδήποτε μορφής Ένωσης της Ευρώπης. **Είναι αποκλειστικά ένας διαμορφωμένος ιμπεριαλιστικός αντεργατικός μηχανισμός του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, μια λυκοσυμμαχία των κεφαλαιοκρατικών καθεστώ των των ευρωπαϊκών χωρών** για την τιθάσευση της εργατικής τάξης και των οργανωμένων αγώνων της, την καλύτερη οργάνωση της πιο σκληρής εκμετάλλευσής της, την απορρόφηση των έντονων ανταγωνιστικών καπιταλιστικών τριγμών της ανισομέρειας μεταξύ των «εθνικών» ευρωπαϊκών καπιταλισμών, την υπερπήδηση των εμποδίων και των φραγμών που βάζουν τα «εθνικά» σύνορα στην διεθνοποιημένη οικονομία και την αγορά της, πάντα υπέρ των συμφερόντων των ισχυρότερων. Γενικά είναι μηχανισμός και μόνο για την προστασία των σάπιων καπιταλιστικών καθεστώτων και την διαίωνιση της αντιδραστικής εξουσίας της αστικής τάξης πάνω στις ευρωπαϊκές κοινωνίες και παγκόσμια.

Μηχανισμός που, όπως και το αστικό κράτος, δεν επιδέχεται κανένος είδους «μεταρρύθμιση» ή «διόρθωση» παρά μόνο την πλήρη ανατροπή του

από τον οργανωμένο αγώνα της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλευομένων.

3) Αποδειχνουν **πόσο άτοπες, εξωπραγματικές και καταστροφικές είναι οι ρεφορμιστικές θέσεις** (του ΣΥΝ και όσων άλλων έμμεσα ή άμεσα)

προπαγανδίζουν, μέσα στην εργατική τάξη και τους άλλους εκμεταλλευόμενους, **ότι ο ιμπεριαλιστικός αυτός μηχανισμός είναι δήθεν μια μορφή της «Ενωμένης Ευρώπης»**

. Η οποία, δήθεν «τορπιλίζεται» από τις «κακές» «νεοφιλελεύθερες» διαχειριστικές πολιτικές των κυβερνήσεων και του διευθυντηρίου του.

4) Δεν είναι, όμως, λιγότερο ξένη προς τον επαναστατικό μαρξισμό και τις θέσεις της Κομμουνιστική Διεθνούς (1923), γνωστή θέση **της ηγεσίας του ΚΚΕ** η οποία προτείνει τ

ην έξοδο από την «Ευρωπαϊκή Ένωση» ενώ δεν λέει λέξη για την ανάγκη της πάλης για τις Ενωμένες Σοβιετικές Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης και καλλιεργεί εθνικορεφορμιστικές ψευδαισθήσεις με όσα λέει για «λαϊκές εξουσίες» και «λαϊκές οικονομίες»

5) Επιβεβαιώνουν στο ακέραιο τις θέσεις του επαναστατικού μαρξισμού ότι η επιβαλλόμενη από την ίδια την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της αμετάκλητα διεθνοποιημένης οικονομίας, η αναγκαία οικονομική πολιτική και κοινωνική ενοποίηση της Ευρώπης, δεν μπορεί να γίνει ποτέ πάνω στις βάσεις και τις δομές του καπιταλισμού, πάνω στις ξεπερασμένες από την ιστορία και την οικονομία εκμεταλλευτικές καπιταλιστικές παραγωγικές σχέσεις της ατομικής ιδιοκτησίας και των εθνικών συνόρων. Αλλά μόνο πάνω στις σοσιαλιστικές σχέσεις παραγωγής της κοινωνικοποιημένης ιδιοκτησίας, με την μορφή των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης, κάτω από την απελευθερωτική εξουσία της οργανωμένης σε συμβουλευτικό κράτος, εργατικής τάξης.

Οι προγνώσεις του επαναστατικού μαρξισμού

«...Στις μέρες μας οι αστοί οικονομολόγοι, οι ειρηνιστές, οι πιο ατσίδες επιχειρηματίες, οι ονειροπόλοι κι άλλοι αστοί πολυλογάδες, δεν απορρίπτουν πια τις συζητήσεις που έχουν θέμα τις Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης. Αυτό το καθήκον, όμως, ξεπερνάει τα όρια των ευρωπαίων αστών που είναι ολότελα διαβρωμένοι από αντιφάσεις. Μόνο κάτω από την νικηφόρα ευρωπαϊκή εργατική τάξη είναι δυνατόν να ενωθεί η Ευρώπη. Ανεξάρτητα από το που θα ξεσπάσει πρώτα η επανάσταση και ανεξάρτητα από τον ρυθμό που θα ακολουθήσει η ανάπτυξή της, η οικονομική ενοποίηση της Ευρώπης είναι ο πρώτος όρος που είναι απαραίτητος για την σοσιαλιστική της οικοδόμηση. Το 1923 κιόλας, η Κομμουνιστική Διεθνής διακήρυξε ότι αυτοί που διαμέλισαν την Ευρώπη πρέπει να διωχτούν και οι Ευρωπαίοι εργάτες πρέπει να πάρουν την εξουσία για να την ενοποιήσουν και να δημιουργήσουν τις Σοσιαλιστικές Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης.»

«... Το σύνθημα των Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης δεν είναι καμιά πονηρή εφεύρεση της διπλωματίας. Ξεπηδάει από τις συμπαγείς σαν βράχο οικονομικές ανάγκες της Ευρώπης, που γίνονται όλο και πιο κοφτερές και οδυνηρές όσο μεγαλώνει η πίεση των Ε.Π.Α. Είναι ειδικά τώρα που πρέπει να αντιπαρατάξουν τα Κομμουνιστικά Κόμματα το σύνθημα των Σοβιετικών Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης στις φιλειρηνικές σκευωρίες των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών.»

(Λ. Τρότσκι - «Ευρώπη και Αμερική» (1924-1926), σελ. 92 και 179, Τεταρτοδιεθνιστικές Εκδόσεις 1981)

Άλλη μια Σύνοδο Κορυφής της λυκοσυμμαχίας (ΕΕ) και τι αποκαλύπτει, του Σταθάτου Χάρη

Συντάχθηκε απο τον/την Σταθάτος Χ

Κυριακή, 18 Δεκέμβριος 2011 17:11 - Τελευταία Ενημέρωση Σάββατο, 21 Ιανουάριος 2012 16:44
